

Sygn. akt VIII U 2104/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodnicząca – Sędzia S.O. Danuta Dadej-Więsyk

Protokolant – st. sekr. sąd. Katarzyna Tokarska-Jóźwik

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2017 roku w Lublinie

sprawy M. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o prawo do renty socjalnej

na skutek odwołania M. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 28 września 2015 roku znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VIII U 2104/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 września 2015 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił M. B. przyznania prawa do renty socjalnej na podstawie ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej (Dz.U. z 2013 r., Nr 982, ze zm.), ponieważ Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 14 września 2015 roku nie stwierdziła u niej całkowitej niezdolności do pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji M. B. domagała się zmiany zaskarżonej decyzji i uznania, że jest całkowicie niezdolna do pracy i przyznania na tej podstawie prawa do renty socjalnej (odwołanie k. 2-3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, powtarzając argumentację przytoczoną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (k. 5 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

M. B. urodziła się w dniu (...). Ukończyła szkołę specjalną – ogrodnictwo, nie pracowała, została zaliczona do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności od urodzenia. Wnioskodawczyni była uprawniona do renty socjalnej od 1 kwietnia 2005 roku, ostatnio przyznanej do 31 lipca 2015 roku. Podstawą przyznania renty było ustalenie istnienia całkowitej niezdolności do pracy związanej ze stwierdzonym(...). W dniu 24 czerwca 2015 roku skarżąca złożyła wniosek o rentę socjalną na dalszy okres.

Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 24 lipca 2015 roku uznał wnioskodawczynię za całkowicie niezdolną do pracy (orzeczenie k 4 dok. lek.). W wyniku zgłoszonego zarzutu wadliwości orzeczenia lekarza orzecznika sprawę skierowano do ponownego rozpoznania przez Komisję Lekarską.

Komisja Lekarska nie zgodziła się z orzeczeniem lekarza orzecznika i w dniu 14 września 2015 roku uznała, że wnioskodawczyni nie jest całkowicie niezdolna do pracy. (k. 30 – 33 a.r.).

W oparciu o to orzeczenie organ rentowy wydał w dniu 28 września 2015 roku zaskarżoną decyzję (a.r.).

W celu ustalenia czy wnioskodawczyni jest osobą całkowicie niezdolną do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego psychiatry, ortopedy i psychologa. Biegli psycholog i psychiatra w opinii z dnia 23 marca 2016 roku po rozpoznaniu u M. B. (...)w (...) stwierdzili u badanej brak całkowitej niezdolności do pracy ze względu na stan psychiczny (w tym w związku z naruszeniem sprawności organizmu, powstałym przed 18 rokiem życia - tj. przed 15 grudnia 2000 roku oraz podczas nauki szkolnej).

Biegli wskazali, iż jak wynika z wywiadu oraz z danych, zawartych w aktach sprawy, opiniowana od 1999 roku leczona jest (...)ambulatoryjnie w (...) w K. u dr W. z rozpoznaniem:(...)w (...).

Podczas obecnego badania sądowo - psychiatrycznego potwierdzono powyższe rozpoznanie; nie stwierdzono ponadto innych (...) sprowadzających całkowitą niezdolność do pracy ze względu na(...) (w tym w związku z naruszeniem sprawności organizmu, powstałym przed 18 rokiem życia - tj. przed 15 grudnia 2000 roku oraz podczas nauki szkolnej –(k. 24. 25 a.s.).

Natomiast biegły ortopeda w opinii z 24 sierpnia 2016 roku rozpoznał u M. B.: (...)i również nie stwierdził niezdolności do pracy. Biegły podniósł, iż z akt sprawy oraz wyjaśnień wnioskodawczyni wynika, że w 2002 roku przebyła leczenie operacyjne z powodu (...). Jak wynika z przeprowadzonego badania przedmiotowego, zabieg operacyjny został wykonany prawidłowo i w chwili obecnej nie stwierdza się (...)

Aktualnie wnioskodawczyni zgłasza(...)

Innych dolegliwości w zakresie narządów ruchu wnioskodawczyni obecnie nie podaje.

Biorąc powyższe pod uwagę, biegły ortopeda nie stwierdził u wnioskodawczyni niezdolności do pracy. Przeprowadzone obecnie badanie przedmiotowe potwierdza, że aktualna (...) jest prawidłowa. W ocenie ortopedycznej wnioskodawczyni może wykonywać zatrudnienie zgodne z posiadanymi kwalifikacjami zawodowymi. Również w przeszłości nie było podstawy do uznania niezdolności do pracy, ze względu na stan (...) (k. 42, 43).

Sąd uznał opinie biegłych za w pełni wiarygodne i wystarczające do wydania orzeczenia. Sąd nie znalazł podstaw aby wywoływać kolejne opinie. Wszystkie okoliczności istotne dla sprawy zostały przekonywująco wyjaśnione w opiniach podstawowych, zostały udzielone odpowiedzi na wszystkie pytania wynikające z postanowienia Sądu. Opinie zostały wydane po szczegółowej analizie dokumentacji medycznej i po przeprowadzeniu badania przedmiotowego skarżącej. Wykonane zostały przez biegłych o specjalnościach związanych ze schorzeniem wnioskodawczyni. Opinie są jednoznaczne, spójne, logicznie uzasadnione i dały podstawę do ustalenia stanu faktycznego. Biegli wzięli pod uwagę, że upośledzenie u skarżącej wykryto od dzieciństwa, jednakże stanowczo wykluczyli, aby okoliczności te dawały podstawę do ustalenia u niej obecnie jak i wcześniej całkowitej niezdolności do pracy. Biegli podobnie jak ostatnio orzeczenie ZUS stwierdzające (...) badanej nie sprowadza całkowitej niezdolności do pracy. Podobnie całkowitej niezdolności do pracy nie sprowadzają (...). Wnioski zawarte w treści przywołanych opinii zostały wystarczająco i w sposób przekonujący uzasadnione. Z tych względów Sąd uznał, że opinie te przedstawiają wystarczające wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 roku II UKN 96/99).

Złożona na rozprawie w dniu 23 marca 2017 roku dokumentacja z (...), z której wynika fakt zabiegu i czterokrotne wizyty lekarskie od 14 grudnia 2001 roku do 23 stycznia 2002 roku potwierdzają wnioski i ustalenia opinii biegłego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. B. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 4 ust. 1 ustawy z 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej (Dz. U. z 2013 r., poz. 982 ze zm.), renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej, całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25 roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Rentę przyznaje się na stałe – jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała (art. 4 ust. 2 pkt 1 ustawy), bądź na wskazany okres – jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa (art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy).

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 lipca 2011 roku (I UK 6/11, LEX nr 1026617) wskazał, że całkowita niezdolność do pracy, będąca przesłanką prawa do renty socjalnej, może wprawdzie powstać po upływie okresów wskazanych w art. 4 ust. 1 ustawy z 2003 roku o rencie socjalnej, ale dla nabycia prawa do renty socjalnej istotne jest, aby przyczyna naruszenia sprawności organizmu osoby ubezpieczonej (choroba) - powodująca całkowitą niezdolność do pracy - powstała nie później niż w okresach wymienionych w art. 4 ust. 1 pkt 1-3 ustawy z 2003 roku o rencie socjalnej. Norma prawna wynikająca z art. 4 ust. 1 ustawy z 2003 roku o rencie socjalnej dotyczy zarówno sytuacji, gdy całkowita niezdolność do pracy powstała jednocześnie z naruszeniem sprawności organizmu, jak i sytuacji, gdy powstała w okresie późniejszym. Całkowita niezdolność do pracy musi być spowodowana (pozostawać w związku przyczynowym z naruszeniem sprawności organizmu, które powstało w okresach wymienionych w art. 4 ust. 1 pkt 1-3 ustawy z 2003 roku o rencie socjalnej. Przesłanki nabycia prawa do renty socjalnej nie są więc spełnione zarówno wtedy, gdy określone naruszenie sprawności organizmu powstało w okresach wymienionych w art. 4 ust. 1 pkt 1-3 ustawy z 2003 roku o rencie socjalnej, ale nie spowodowało całkowitej niezdolności do pracy, jak i wtedy, gdy określone naruszenie sprawności organizmu spowodowało całkowitą niezdolność do pracy, ale powstało po upływie okresów wymienionych w art. 4 ust. 1 pkt 1-3 ustawy z 2003 roku o rencie socjalnej. Do nabycia prawa do renty socjalnej istotne jest, żeby przyczyna naruszenia sprawności organizmu osoby ubezpieczonej (choroba) - powodująca całkowitą niezdolność do pracy - powstała nie później niż w okresach wymienionych w art. 4 ust. 1 pkt 1-3 ustawy z 2003 roku o rencie socjalnej.

Z opinii biegłych lekarzy wynika, że u M. B. brak jest obecnie jak w okresie wcześniejszym całkowitej niezdolności do pracy, a zatem brak jest podstaw do ustalenia prawa do renty socjalnej. Stan jej zdrowia został oceniony zarówno pod kątem zdiagnozowanych u niej schorzeń. Nie można oczywiście pominąć występujących naruszeń sprawności organizmu, które niewątpliwie powstały w dzieciństwie i nadal ograniczają funkcjonowanie skarżącego, ale jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 stycznia 2011 roku (I UK 240/10, M.P.Pr. 2011/6/321-322) pojęcia "całkowita niezdolność do pracy" i "naruszenie sprawności organizmu" nie są tożsame. Istniejące naruszenia sprawności organizmu nie zawsze powoduje całkowitą niezdolności do pracy. Tak też wskazali biegli lekarze sądowi, uznając iż wnioskodawczyni nie jest obecnie osobą całkowicie niezdolną do pracy.

W tym stanie rzeczy decyzję organu rentowego odmawiającą M. B. przyznania prawa do dochodzonego świadczenia należy uznać za prawidłową, zaś odwołanie od niej oddalić.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 kpc orzekł jak w sentencji.